

ת"פ 58818/06/18 - מדינת ישראל נגד ודים גושין

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 58818-06-18 משטרת מרחב חוף/מטה מרחב חוף - חיפה נ'

גושין

בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו

בעניין:

המאשימה

מדינת ישראל

נגד

הנאשם

ודים גושין

באמצעות בא כוחו עו"ד רומן קלוגרמן
מטעם הסניגוריה הציבורית

גזר דין

כתב האישום:

הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות, בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש - עבירה לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977; חבלה במזיד ברכב - עבירה לפי סעיף 413 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977.

לפי העובדות שנקבעו בהכרעת הדין, בתאריך 21.6.17, בסמוך לשעה 14:50, נסע הנאשם ברכבו מסוג הונדה, בדרך פריד בחיפה. באותו מועד נסעו גם המתלונן ואשתו ברכבם מסוג דייהטסו, בדרך פריד.

בהמשך, ברח' חורב, עצר הנאשם את רכבו, בנתיב הימני, וחסם את דרכו של המתלונן, גרם לעצירתו המוחלטת בנתיב השמאלי, או אז, ירד מרכבו, החל ללכת לכיוון רכבו של המתלונן, נתן מכת אגרוף חזקה, במראה הצדדית, של רכב המתלונן, ושבר אותה. זכוכית המראה התנפצה ושברי הזכוכית התפזרו בתוך רכבו של המתלונן, ועל פניה של אשת המתלונן, אשר נבעתה וצרחתה מפחד.

המתלונן יצא מרכבו, התקרב לכיוון הנאשם, או אז, הנאשם תפס בחולצתו, דחף והפיל אותו על הכביש. המתלונן ניסה לקום, אולם הנאשם דחף את המתלונן, והפילו על הכביש, והחל להכותו. המתלונן אחז ברגליו של הנאשם על מנת שזה יפסיק להכותו.

בתום האירוע האלים, הנאשם נכנס לרכבו ועזב את המקום, המתלונן דלק אחריו והתקשר למשטרה, והשניים נעצרו ברח' הנטקה 36 בחיפה, והמתניו לבוא ניידת משטרה.

כתוצאה ממעשי התקיפה של הנאשם, המתלונן פונה באמבולנס מהמקום ונגרמו לו חבלות, בין היתר, פצע עמוק במרפק ימין, נפיחות ופצעי שפשוף, כמפורט בהכרעת הדין. כמו כן, נגרם הרס למראה הצדדית של רכב המתלונן אשר כאמור נופצה ע"י הנאשם.

ראיות לעונש:

הצדדים לא הגישו ראיות לעונש.

ב"כ הנאשם העיד להגנת הנאשם שני עדי אופי, מר לזר קפלון, סגן ראש עיריית חיפה, אשר מסר כי הוא מכיר את הנאשם למעלה מ-20 שנה, וציין כי מדובר בבחור שהתנהגותו הייתה תמיד למופת, ספורטאי מצטיין, התורם לקהילה, בתחום מקצועיותו - תחום הג'ודו.

כמו כן, העיד מר אלכסנדר גרדיש, עובד עיריית חיפה באגף הרווחה, מחלקת קידום הנוער, אף הוא ציין כי הוא מכיר את הנאשם שנים רבות, הנאשם היה תלמיד שלו בג'ודו, זכה בהרבה מדליות, היה בנבחרת ישראל, הינו בעל חגורה שחורה דן 2, ותרם רבות לקידום הנוער בחיפה.

טענות הצדדים:

ב"כ המאשימה עמדה על חומרת מעשיו של הנאשם, אשר תקף נהג אחר (המתלונן) על הכביש, תוך שהוא עוצר אותו, חוסם את דרכו, יורד לרכבו, שובר את מראת הצד של רכבו, ולאחר מכן תופס את המתלונן בחולצתו, מפיל אותו על הכביש ומכה אותו.

ב"כ המאשימה הדגישה את הסכנה הרבה הטמונה בעבירות אלימות, כיצד החברה הפכה בשנים האחרונות לחברה אלימה, וויכוחים קטנים הופכים למקור לאלימות, ובמקרים החמורים יותר, אלימות זו מסתיימת בקיפוח חיים של קורבנות העבירה.

נוכח זאת, טענה ב"כ המאשימה, שאין להסתפק ברטוריקה מגנה ועונשים מתונים, אלא בענישה קונקרטית מחמירה, בדמות של עונש מאסר משמעותי, מאחורי סורג ובריח.

לעמדתה, מתחם העונש הראוי בנסיבות תיק זה, נע בין- 10 ל-18 חודשי מאסר בפועל, ובשים לב להעדר עבר פלילי של הנאשם, ולאי נטילת אחריות על מעשיו, יש להטיל עליו, מאסר בפועל של שנה, מאסר על תנאי, קנס, ופיצוי לקורבן העבירה.

ב"כ הנאשם ציין, כי מדובר באירוע מלפני כשלוש שנים, כתב האישום הוגש כשנה לאחר האירוע, תיק החקירה בעניינו של הנאשם נסגר ונפתח מחדש. בית המשפט לא התייחס לכך במסגרת הכרעת הדין, והסניגור ביקש שבית המשפט ייתן את הדעת על העניין בשנית, שכן לעמדתו של הסניגור העניין רלוונטי לעניין העונש. לשיטתו, כאשר הנאשם מקבל הודעה בדבר סגירת תיק, הוא מסתמך על הודעה זו, ופתיחת ההליכים מחדש, גורמת לו לנזק.

עוד ציין, כי מדובר בנאשם נורמטיבי, שזהו לו האירוע הראשון האלים בחייו, שבו הוא מורשע בדין, האירוע הראשון בחייו שבו הוא נתקל עם מערכת אכיפת החוק. ברם, לנוכח טענה זו, ולאחר שנשאל על ידי בית המשפט אם מדובר באירוע הראשון שבו הוא מסתבך עם החוק, טען הסניגור, כי מדובר באירוע הראשון נכון ל-2017. בבית משפט השלום בקריות מתנהל תיק אלימות נגד הנאשם, אך ההליך עדיין בעיצומו, הנאשם לא הורשע שם.

עוד הפנה הסניגור, לתעודות רפואיות הקשורות לנאשם במהלך האירוע, פגיעות גופניות שסבל הנאשם, לטענתו, בשל

האלימות שהופעלה עליו באירוע הנוכחי ע"י המתלונן.

הסניגור הוסיף והפנה לפסיקה, ובין היתר לפסיקת מותב זה בת"פ 15827-01-18, בו נדון נאשם על תקיפת נהג אחר עקב ויכוח על חניה, ונדון בין היתר למאסר על תנאי, וביקש לגזור גזירה שווה לנדונו. כמו כן, הפנה הסניגור, לפסיקה הנוגעת לביטול הרשעה במקרים מסוימים, שהובא בפני בית המשפט המחוזי מרכז (ע"פ 13540-01-18). לעמדתו, על אף ההחלטה שניתנה טרם הטיעון לעונש, יש לשקול שוב את ביטול הרשעת הנאשם במסגרת גזר הדין.

כאשר בית המשפט הפנה אותו לכך, שהנאשם כפר לכל אורך ההליך באשמתו ולא גילה תובנה כלשהי ביחס להתנהגותו באירוע, ובנסיבות אלה, לא נמצא טעם לשקול את הפנייתו לתסקיר שירות המבחן, שהרי התנאי האלמנטרי לכך, הוא קבלת אחריות מצידו והכרה בפסול שבמעשיו, השיב הסניגור, שהנאשם לא התכחש לאירוע עצמו, האירוע אכן התרחש, ולעניין קבלת האחריות מצידו, בית המשפט קבע כי הוא אחראי, די בכך כדי להוות קבלת אחריות מצד הנאשם, בכדי להפנותו לתסקיר.

אשר לשאלת הנזק הקונקרטי שעלול להיגרם לנאשם עקב ההרשעה, ציין הסניגור, כי הדברים שנשמעו על ידי עדי האופי על הנאשם, מלמדים שלהרשעתו בדין, תהיה השפעה ישירה מאוד משמעותית על תעסוקתו כמאמן ג'ודו.

על יסוד כל אלה, ביקש הסניגור שבית המשפט ישקול את ביטול הרשעתו של הנאשם, ויטיל עליו רכיבי ענישה חינוכיים בדמות של של"צ. לחילופין בלבד, נטען, כי יש להסתפק בענישה מקלה צופה פני עתיד.

דבר הנאשם בטרם מתן גזר הדין:

הנאשם פתח ואמר, כי הוא מבין את הכרעת בית המשפט, ולשאלת בית המשפט, הבהיר כי הוא מבין שמקרי אלימות לא אמורים להתרחש, בכביש, ובכלל. הוא ביקש שבית המשפט יתחשב בו, בשל נסיבותיו האישיות. ציין, כי הוא מאמן ג'ודו, וכל החיים שלו תלויים בספורט זה, הוא עובד עם ילדים ונוער בסיכון בהתנדבות, ומלמד אותם להתרחק מאלימות.

כאשר הפנה אותו בית המשפט לתכני האירוע, ציין כי הוא מבין מה נקבע, לדבריו, לא הייתה לו כוונה לפגוע במתלונן, ולשאלת בית המשפט, טען כי הוא מוכן להתנצל על כך. לאחר מכן, שב וחזר על נסיבותיו האישיות וביקש להתחשב בו ולהקל עליו.

אף הוא, כמו סניגורו, חזר וטען, כי זו פעם ראשונה שהוא מסתבך עם החוק, פעם ראשונה שהיה בתחנת משטרה ונחקר, לדבריו אין לו תיק פלילי, התיק שלו נקי. אשר לתיק המתנהל בבית משפט השלום בקריות שציין סניגורו, טען כי מדובר בתיק מהשנה האחרונה, שונה לחלוטין.

עוד טען, כי הוא לא בחור אלים, וציין כי ההרשעה עלולה לפגוע בעתידו כספורטאי, והוא לא יוכל לעבוד כמאמן.

דין והכרעה עונשית:

בטרם אפנה לשיקולי הענישה הרלוונטיים, אתייחס לבקשת הסניגור לביטול ההרשעה.

טרם הטיעונים לעונש, ביקש הסניגור, להפנות את הנאשם לתסקיר שירות המבחן. בית המשפט דחה בקשה זו,

בהחלטה מנומקת מיום 7/6/20, תוך שצוין, כי על מנת לשקול אפשרות של ענישה ללא הרשעה, התנאי הבסיסי לכך, הוא, בראש ובראשונה, קבלת אחריות, והכרה במעשה הפסול והאלים, שביצע הנאשם כלפי נפגע העבירה.

הודגש באותה החלטה, כי הנאשם לא מוכן להכיר בפסול שדבק בהתנהגותו, כך מתחילת המשפט ועד לתומו. זו כמובן זכותו, אך בצד זכות זו השלכות - בהעדר הכרה בהתנהגות הפוגענית, שהפגין כלפי נפגע העבירה, לא ניתן לבחון אפיק שיקומי-חינוכי, לרבות, ביטול ההרשעה.

אפיק שיקומי מקפל בתוכו הנחה, כי הנאשם מכיר במחדליו. בית המשפט זה אף הפנה לדבריו של כב' הנשיא ד"ר רון שפירא, מהעת האחרונה, שדן בערעור על מותב זה, במקרה דומה של תקיפה עקב שימוש בדרך, שם אמר כב' הנשיא דברים ברוח זו (ראו: ע"פ (חיפה) 43480-11-19 קורנט נ' מדינת ישראל (2020)).

הדברים שנאמרו בהחלטה האמורה של מותב זה, מדברים בעד עצמם, ואין לי אלא לחזור עליהם גם כעת בגזר הדין.

יודגש, כי גם בשלב הטיעון לעונש, התקשה הנאשם לקבל אחריות על מעשיו. הנאשם הפנה להכרעת הדין אשר קבעה את אחריותו. ניכר היה מדבריו, כי הוא אינו מכיר בפסול שנפל בהתנהגותו. חרף מעשיו, שגובו בראיות ממשיות, הוא אחז בתחושה קורבנית, כך מתחילת המשפט וכך בסיומו.

אמנם בדבריו לעונש, קיבל הנאשם, לכאורה, אחריות למעשיו, אך קבלתה, הייתה, כאמור, לכאורית. היא נמסרה לבית המשפט רק עקב פניית בית המשפט לנאשם, ובשל רצונו שבית המשפט יסיר מעליו את החותם הפלילי שדבק במעשיו.

לכן, משלא היה בפני בית המשפט בסיס המלמד על קבלת אחריות מלאה כנה ואמיתית מצד הנאשם והכרה בהתנהגותו הפוגענית, לא ניתן היה כלל לבחון אפיק שיקומי בעניינו.

מעבר לכך, ואפילו אצא מהנחה, כי לו היה מופנה הנאשם לשירות המבחן, היה האחרון, מגיש תסקיר, וממליץ בו, על ענישה בעלת היבט חינוכי-שיקומי, ועל ביטול ההרשעה, חוששני, כי בנסיבות האירוע דנן, לא היה מקום לקבל המלצה זאת, בנסיבות העניין, ולהלן אנמק.

כידוע, הכלל הגדול הוא הרשעה, והחריג שבחריגים, הוא ביטולה (ע"פ 5446/15 חמינוב נ' מדינת ישראל (2016)).

הימנעות מהרשעה אפשרית בהתקיים שני תנאים מצטברים:

(א) סוג העבירה מאפשר בנסיבות העניין להימנע מהרשעה, מבלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים;

(ב) השלכותיה של ההרשעה, הינן כה חמורות, עד כדי פגיעה בשיקומו של הנאשם (ע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל, פ"ד נב (3) 337; ע"פ 4466/13 נתנאל אסולין פורטל נ' מדינת ישראל (2014); רע"פ 2323/17 פלוני נ' מדינת ישראל (2017)).

עבירות אלימות אינן מתאימות לביטול הרשעה, נוכח אופיין, והערכים המוגנים שביסודן. עם זאת, קיימים בפסיקה חריגים, מקום בו נסיבות האירוע האלים, מאפשרות זאת, וקיימות נסיבות חריגות, בעלות מימד שיקומי, המצדיקות זאת.

בנדוננו, לא מצאתי כי מתקיימות נסיבות חריגות המצדיקות ביטול ההרשעה, ההיפך מכך, מדובר באירוע חמור המחייב ענישה מציבת גבולות.

פתחתי וצינתי את חוסר יכולתו של הנאשם לערוך התבוננות עצמית ולהכיר בפסול שבהתנהגותו האלימה שלוחת הרסן. להיבט זה משמעות רבה לעניין בחינת ביטול ההרשעה. חוסר הפנמה זה, של התנהגותו פוגענית, ליווה את הנאשם מתחילת ההליך. למותר לציין, כי גרסת הנאשם נבחנה ע"י בית המשפט הוצלבה עם יתר הראיות ובעיקר עם סרטון הוידאו אשר תיעד את פתיחת האירוע, ונדחתה בשתי ידיים. העמדה קורבנית, המיתממת, שהציג הנאשם, אינה עולה בקנה אחד עם התנהגותו האלימה באירוע.

מעבר לחוסר ההפנמה של ההתנהגות הפוגענית, יש להוסיף, וזה לטעמי העיקר, שתי נסיבות משמעותיות לחומרה:

(א) אופיין הבריוני והמסוכן של עבירות אשר כונו לא אחת "הטרור בכבישים", אשר בנסיבות מחמירות, כבנדוננו, אינן מתאימות, לביטול הרשעה ללא פגיעה בשיקולי ענישה.

(ב) הנסיבות המחמירות, הקונקרטיות, המאפיינות את האירוע, לצד כישוריו של הנאשם כאומן אומניות לחימה.

להלן אפרט.

(א) האלימות בכבישים - אשר לנסיבה המחמירה הראשונה, ועל תופעת האלימות בכבישים, יפים דבריו של בית המשפט המחוזי מרכז (עפ"ג 37542-07-12 אהרוני ואח' נ' מדינת ישראל (2012), שם בפסקה 47): **"צדק בית המשפט קמא כאשר קבע כי שיקולי הגמול וההרתעה מחייבים במקרה זה הטלת עונש מאסר לתקופה משמעותית, ענישה מחמירה ומרתיעה, הינה כלי חיוני למיגור נגע הטרור בכבישים. באמצעותה מבטאת מערכת החוק והמשפט את מכאוב הציבור וסבלותיו נוכח תופעה קשה זו. אף נסיבותיהם האישיות של המערערים אינן מצדיקות לדעתנו הקלה בעונשם"**.

(כן ראו את דברי בית המשפט המחוזי דכאן, הרכב בראשות כב' השופט הבכיר י. גריל, בעפ"ג (חיפה) 30400-06-15 **מדינת ישראל נ' פחימה** (2015), אשר התייחס לאלימת שהפגין הנאשם בכביש כ"התנהגותו הבריונית בכביש"; וכן ראו דברים דומים מפי הרכב בראשות כב' הנשיאה ד. ברלינר בעפ"ג 32560-10-14 (מחוזי ת"א) **מדינת ישראל נ' בלס** (2015); וכן בעפ"ג 25844-06-14 **מדינת ישראל נ' דרעי** (2014); ע"פ 21076-08-15 **מדינת ישראל נ' זדה** (2018)).

ברע"פ 1402/15 **אורי טלי נ' מדינת ישראל** (2015), התרחשה תאונת דרכים, והנאשם, אורי טלי, רצה לעזוב את המקום. המתלוננת הניחה את רגלה לפני גלגל רכבו של הנאשם, על מנת שלא יעזוב את המקום טרם בוא המשטרה. אז, יצא הנאשם מרכבו, תפס את המתלוננת בזרועה, והדף אותה לאחור. חתנה של המתלוננת, אשר הגיע למקום, ניסה להפריד בינה לבין הנאשם, ואף הוא נהדף על ידי המבקש. על יסוד מעשיו אלה של הנאשם, הוא הורשע, ובית משפט השלום גזר עליו עונש מאסר על תנאי, קנס ופיצוי כספי למתלוננת. ערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי והעליון נדחו. בבית המשפט המחוזי עלתה שאלת הרשעתו של הנאשם, בית המשפט המחוזי ציין בפסק דינו דברים היפים אף לבנדוננו, וכך אמר:

"כפי שפתחנו ואמרנו, מקרי אלימות ובריונות על רקע שימוש בדרך, הם תופעה נפוצה. חובה על בית המשפט לתרום את תרומתו במלחמה בביעור נגע זה ולשרש את התופעה. ההתייחסות אליה כאל זוטי דברים עלולה לפעול בכיוון ההפוך. נסיבות תיק זה אינן מצדיקות התייחסות חריגה. האמור לעיל, עונה גם לנושא סיום ההליך באי הרשעה. מקובלים עלינו כל דבריה של השופטת קמא בנושא זה, המערער גם לא נטל אחריות

לאורך כל הדרך, המערער ניהל את התיק ועמד על זכותו, זוהי כמוזן זכותו, ואיש אינו בא עמו חשבון על כך, אולם לעניין סיום ההליך באי הרשעה יש משקל גם לנטילת אחריות בדיעבד... (שם, בפסקאות 16 ו-17 לפסק הדין).

אדגיש, כי שלא כבענייננו, בעניין אורי טלי, דובר בתאונת דרכים שהתרחשה, ובתקיפה שהתבטאה בהדיפת המתלוננת וחתנה, ולא באלימות קשה, כבענייננו. ולמרות זאת, בתי המשפט, על ערכותיהם, סברו כי אין מקום לביטול ההרשעה, מהטעמים שציין בית המשפט המחוזי בסיפת דבריו.

בנדוננו, מדובר בנאשם אשר פתח בוויכוח על הכביש עם המתלונן, מבלי שהייתה לכך כל אמתלה. לא התרחשה שום תאונה, כטענתו, לא הייתה לו שום סיבה לפנות בתוקפנות למתלונן, ובוודאי שלא הייתה לו שום סיבה, לחסום את דרכו, לרדת מרכבו, לגשת לעברו, לשבור בבריונות לשמה, במכת אגרופ, את מראת הצד של הרכב, ולאחר מכן, לתקוף את המתלונן על הכביש, להפיל אותו ארצה, ולהכות בו מכות נמרצות, וכל זאת לעיני העוברים והשבים, ללא כל מורא, ועל עורק תחבורה מרכזי בעיר (מרכז חורב). זוהי "בריונות כבישים" קשה ומכוערת, שמקומה לא יכירנו, ועל מנת למגרה, חובה על בית המשפט לבטא סלידה והוקעה ממעשים אלה, באמצעות הטבעת חותם פלילי על מעשים כאלה, וענישה ראויה, גם כאשר הם נעברים על ידי בחור צעיר, נעדר עבר פלילי.

(ב) שימוש במיומנויות לחימה - אשר לנסיבה השניה בחומרתה, אשר אינה מאפשרת לטעמי ביטול הרשעה ללא פגיעה בשיקולי ענישה. מדובר בנדוננו, במי שהפעיל את מיומנותיו, כאומן לחימה (ג'ודו), על המתלונן, הפילו ארצה, ותקף אותו. השימוש ביכולותיו אלה, מהווה, לדידי, נסיבה משמעותית לחומרה (ראו בהרחבה בהמשך בפרק נסיבות ביצוע המעשה), אשר אינה מאפשרת בנסיבות העניין לפעול על פי החריג שבחריגים ולהתיר ביטול ההרשעה. אדם שידיו וגופו מיומנים באומנות לחימה, ועושה בכך שימוש על אדם אחר, שלא כדין, משול, לפי הפסיקה, למי שעושה שימוש בנשק קר (תפ"ח (מחוזי מרכז) 26501-10-11, **מדינת ישראל נ' סגודו פלורנד לוי ורגס** (2012), ראו בהרחבה בהמשך).

לסיכום, לעמדת, סוג העבירות במקרה זה, בנסיבותיהן, אינו מאפשר הימנעות מהרשעה, באשר ביטול ההרשעה בנסיבות אירוע כזה תפגע בשיקולי ענישה.

מכאן אפנה לבחון את השיקולים הנדרשים לצורך קביעת מתחם העונש ההולם.

הערך החברתי שנפגע ומידת הפגיעה בו (סעיף 40ג (א) לחוק העונשין):

מעשיו של הנאשם, פגעו בשלמות גופו ונפשו של המתלונן ובביטחונו האישי. הם משקפים את פניה המכוערת של האלימות בכלל, ושל האלימות בכבישים, בפרט. בשנים האחרונות אנחנו עדים לתופעה אלימה ומכוערת, מסוג חדש, והיא אלימות שמקבלת ביטוי על הכביש. נהגים מתעמתים פיזית עד זוב דם, בשל מחלוקת או אי שביעות רצון, מהאופן בו אחד מהם נהג על הכביש.

ערכאות הערעור הבהירו לא אחת, כי בשל תופעת האלימות החמורה, יש להחמיר בענישתם של אלה החוטאים באלימות בכבישים, עד כדי הטלת עונשי מאסר בכליאה ממשית, במקרים המתאימים. במקרים רבים, נדחתה עמדה סלחנית עם ענישה מתונה מצד הערכאה הדיונית, והתקבלו ערעורי המדינה על קולת העונש (ראו לדוגמה: עפ"ג (ת"א) 32560-10-14 **מדינת ישראל נ' בלס** (2015); עפ"ג (ת"א) 25844-06-14 **מדינת ישראל נ' דרעי** (2014); עפ"ג

(ת"א) 13958-01-12 **בזניצקי נ' מדינת ישראל** (2012).

בנדוננו, מעשיו של הנאשם, כפי שנקבעו בהכרעת הדין, התקיפה האלימה, היזומה, על הכביש את המתלונן, הינה פגיעה בערכים החברתיים שלעיל, במידה בינונית - גבוהה.

מדיניות הענישה (סעיף 40ג (א) לחוק העונשין):

מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות אלימות, מאופיינת במנעד רחב, והינה תלויה נסיבות, כאשר אחד השיקולים לגזירת העונש הוא אופי האלימות והיקף הנזק שנגרם לקורבן העבירה. בכל הנוגע לאלימות בכבישים, מסתמנת בפסיקה, מגמה מחמירה, המחייבת קביעת עונשי מאסר, נוכח אופיין של עבירות אלה והסיכון הטמון בהן:

· רע"פ 4483/12 **שלום דוד הררי נגד מדינת ישראל** (28.6.12) - המבקש הורשע, בהתאם להודאתו, בתקיפת נהג מונית יחד עם נוספים, שגרמה לנהג לחבלות. חלקו של המבקש בתקיפה הוא בהשלכת אבן לעבר נהג המונית. הוטלו ששה חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, צו מבחן למשך שנה, ועונשים נוספים. בית-המשפט המחוזי קיבל את ערעורה של המדינה על קולת העונש, וגזר על המבקש עונש של 12 חודשי מאסר בפועל. בקשת רשות הערעור לבית-המשפט העליון נדחתה.

· רע"פ 1749/13 **דניאל דשן נגד מדינת ישראל** (14.3.13) - נדחתה בקשת רשות ערעור של מבקש אשר הורשע בעבירות של נהיגה בזמן פסילה, תקיפה הגורמת חבלה ממשית, ונהיגה ללא פוליסת ביטוח ונדון ל- 8 חודשי מאסר בפועל. באותו אירוע, נהג המבקש בכלי רכב, ללא ביטוח רכב תקף, ובזמן פסילה. באותן נסיבות, תקף המבקש את המתלונן וגרם לו חבלות של ממש. לפי כתב האישום, בעקבות דין ודברים בין המבקש לבין המתלונן, בנוגע לנהיגה, עצר המבקש את רכבו, והחל להכות ולבעוט באמצעות אגרופו, בכל חלקי גופו של המתלונן. כמו כן, שבר המבקש את משקפיו של המתלונן, אשר החל לנוס מהמקום. כתוצאה מכך, נגרמו למתלונן פציעות שונות באזור הפה והפנים.

· רע"פ 694/09 **נתן לוי נגד מדינת ישראל** (3.6.09) - תקיפה הגורמת חבלה של ממש, תקיפה סתם והסגת גבול. בת הזוג של הנאשם היתה מעורבת בתאונה. רכבה חסם את הכביש. המתלונן הגיע למקום והתפתח ויכוח בינו לבין הנאשם. המתלונן ניסה לנסוע מהמקום ופגע ברכבה. הנאשם תקף אותו. נגזרו עליו 5 חודשי מאסר בעבודות שירות ועונשים נלווים.

· רע"פ 1402/15 **אורי טלי נגד מדינת ישראל** (4.3.15) - הנאשם הורשע לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש. באותו מקרה, לאחר תאונת דרכים, הוחלפו דברים בין המתלוננת לנאשם. המתלוננת חסמה את דרכו של רכב הנאשם לבל יסתלק מהמקום טרם הגעתה של המשטרה. הנאשם יצא מרכבו, תפס את זרועה של המתלוננת, הדף אותה לאחור. חתנה של המתלוננת, ניסה להפריד בין השניים, ונהדף אף הוא על ידי הנאשם. בית המשפט דחה את בקשת הנאשם להימנע מהרשעה, גזר עליו מאסר על תנאי, פיצוי וקנס למתלוננת. ערעורים שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי והעליון נדחו.

· עפ"ג (מחוזי מרכז) 4625-01-17 **גל חן נגד מדינת ישראל** (18.4.17) - המערער הורשע על פי הודאתו בגרימת חבלה חמורה לנהג על רקע השימוש בדרך ונידון ל- 9 חודשי מאסר בפועל, ל- 7 חודשי מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן בסכום של 2,500 ₪. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור וקבע כי גזר הדין הוא סביר ומאוזן.

עפ"ג 33047-04-14 **נחום נגד מדינת ישראל** (8.7.14) - נדחה ערעורו של נאשם שהורשע בתקיפה הגורמת חבלה של ממש. נאשם יצא לעבר נהג אחר שצפר לו, היכה בחלון רכבו, נופף לעברו בצרור מפתחות, זרק אבן על רכבו, הכה אותו במקל. ונדון ל-7 חודשי מאסר בפועל למרות המלצות שירות המבחן.

עפ"ג (מחוזי י-ם) 58432-06-15 **בן יהודה נגד מדינת ישראל** (15.10.15) - ביהמ"ש המחוזי דחה את ערעורו של נאשם שנידון לעונש בן שישה חודשי מאסר בפועל והפעלת תנאי בן שישה חודשי מאסר נוספים, כאשר מחצית מהתקופה הופעלה חופף ומחציתה במצטבר - ובסך הכול נגזרו על הנאשם תשעה חודשי מאסר בפועל. כן נגזרו על הנאשם מאסר מותנה ופיצוי למתלון. הנאשם הורשע בתקיפה הגורמת חבלה של ממש ובהיזק לרכוש במזיד. בנסיבות התיק, בעת שנסע המתלון בסמוך לביתו של הנאשם, חסם בן משפחתו של הנאשם את דרכו. המתלון צפר לרכב החוסם כדי שיפנה את הדרך. בהמשך, צעק הנאשם לעבר המתלון, ניגש לרכבו והיכה על מכסה המנוע בעוצמה תוך שגרם לו נזק, ואז פתח את דלת הנוסע והכניס את פלג גופו העליון לתוך הרכב בכוונה להכות את המתלון. המתלון יצא מרכבו והנאשם הכה אותו במכות אגרופ לפניו ולראשו, ובהמשך הפילו ארצה, בעט בבטנו, רכן מעליו וחנק אותו. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למתלון חתכים קטנים ושטפי דם בראשו, שטף דם גדול בחזה ושפשופים בשני מרפקיו. ביהמ"ש השלום קבע שמתחם העונש ההולם את המקרה נע בין מאסר בפועל ממש בן מספר חודשים ועד ל-18 חודשי מאסר. ביהמ"ש המחוזי קבע שמבלי לקבוע מסמרות לעניין מתחם הענישה שנקבע, לא נמצא פגם בקביעת עונשו של הנאשם.

עפ"ג (ת"א) 25844-06-14 **מדינת ישראל נגד דרעי** (29.9.14), נדון והורשע נאשם בעבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש ושיבוש הליכי משפט, לאחר שתקף את המתלון בגין סכסוך על חניה, במסגרתו תקף את המתלון, בשני אגרופים לפנים, וגרם לו לנפיחות בפנים, שטפי דם וחתכים בפנים, תוך שהוא מסתלק מהמקום על קטנוע ומקפל את לוחית הרישוי כדי שלא יזוהה. הנאשם נדון, בין היתר, ל-3 חודשי מאסר בעבודות שירות.

עפ"ג (ת"א) 32560-10-14 **מדינת ישראל נגד בלס** (18.3.15) - הנאשם הורשע בתקיפה הגורמת חבלה של ממש. הנאשם ביקש להחנות את רכבו במקום חנייה, אשר עמד להתפנות, המתלון אף הוא המתין לחנייה זו וביקש להחנות את רכבו באותו מקום. הנאשם יצא מרכבו, התכופף לעבר חלון המתלון, ובעוד האחרון יושב ברכבו, היכה אותו בפניו. בית המשפט המחוזי הטיל על הנאשם חודשיים מאסר לריצוי בעבודות שירות וענישה נלווית.

ת"פ (ק"ש) 3906-11-17 **תביעות מרום הגליל והגולן נגד יצחק לוי** (29.11.17) - הנאשם הורשע בתקיפה הגורמת חבלה של ממש ואיומים. באותו מקרה, ניגש הנאשם למתלון, שישב ברכבו, וביקש ממנו לכבות את המוזיקה ברכב, בטענה שהיא מפריעה לו והעירה אותו משנתו. המתלון סירב. בתגובה, תקף אותו הנאשם במכת אגרופ בפניו, ולאחר שהמתלון יצא מהרכב, דחף אותו הנאשם והפיל אותו לרצפה, ובהמשך המשיך לתקוף אותו. בית המשפט הטיל על הנאשם 6 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי, פיצוי וקנס.

ת"פ (רמלה) 47261-03-16 **מדינת ישראל נגד אלירז פריינטי** (28.5.18) - הנאשם הורשע בעבירות של תקיפה סתם ואיומים. מדובר במקרה בו הגיע הנאשם ברכב לבית חולים, התקרב אל מחסום החנייה. למקום הגיעה עובדת של בית החולים, ודרשה מהנאשם לנסוע לאחור, ולגשת לעמדת התשלום. הנאשם יצא מהרכב, איים עליה, ותקף אותה. בית המשפט הטיל עליו 3 חודשי מאסר בעבודות שירות, מאסר מותנה, פיצוי וקנס.

נסיבות שקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ט לחוק העונשין):

כפי שנקבע בהכרעת הדין, מדובר בהתפרצות אלימה שלוחת רסן מצד הנאשם על רקע השימוש בדרך. הנאשם יזם וחולל את האירוע האלים, במעשיו המתוארים לעיל.

הנזק שנגרם ממעשיו האלימים התבטא בשני מישורים עיקריים: נזק רכושי - שבירת מראת הצד הימנית של רכב המתלונן במכת אגרוף על ידי הנאשם; נזק פיזי - החבלות שנגרמו למתלונן עקב הכאתו על ידי הנאשם, אליהן מתלווה הטראומה הנפשית שחוו המתלונן ואשתו.

כפי שצוין, ישנן שתי נסיבות עיקריות לחומרה המצדיקות קביעת עונש מחמיר:

תופעת הבריונות בכבישים - תופעה מכוערת זו מלמדת על נקיטת אלימות בשל אי שביעות רצונו של נהג אחר מנהיגתו של נהג אחר. בנדוננו, האירוע התרחש אך בשל זעמו של הנאשם על האופן בו נהג המתלונן ברכבו. הוא החל בפנייה אליו סמוך למרכז חורב, שם הטיח בפניו, כי המתלונן כמעט פגע בו, עובדה שלא היה בה שמץ אמת (נסיעת המתלונן מצולמת במצלמת דרך), והסתיים בתקיפתו מחוץ לרכב.

יודגש, כי המתלונן לא יצר כל קנטור כלפי הנאשם, ולאחר פניית הנאשם אליו בצומת חורב, כל שביקש הוא לעזוב את המקום, אך נחסם ע"י הנאשם.

יצוין, כי במחקר שנערך בארה"ב על ידי קרן הבטיחות בדרכים (AAA FOUNDATION FOR TRAFIC SAFETY), Mizell, Louis (March 1997 "Aggrasive Driving: Three studies") יש כ-1200 מקרים מדווחים על מה שמכונה בארה"ב ROAD RAGE (בתרגום חופשי: זעם בכבישים). לפי המחקר, חלק מהמקרים הללו, הסתיים בפציעה קשה ובמקרים אחרים, התוצאות היו קטלניות. תוצאות אלה היו עקביות במהלך כל 6 שנות המחקר.

באוסטרליה נחשבת עבירה זו כעבירה מאוד חמורה. כל מי שמפגין בריונות כלפי משתמש דרך אחר, צפוי ל-5 שנות מאסר וקנס עד מאה אלף דולר. באנגליה אין עבירה ספציפית, ומי שעובר עבירה של תקיפה בכבישים, יואשם, בדרך כלל, בעבירת תקיפה או הפרת הסדר הציבורי (Public Order Act, Sec 4 (a) +5, 1986). בארה"ב 14 מדינות חוקקו חוק ספציפי בנוגע לנהיגה אגרסיבית.

מדובר אם כן, ב"בריונות כבישים" מגונה, עקב שימוש של נהג אחר בדרך, אשר הובילה לביצוע העבירות מושא הכרעת הדין, ומכאן החומרה, ודרגת האשם הגבוהה שהפגין הנאשם בביצוע המעשים.

הנאשם אומן אומנויות לחימה - הנסיבה הנוספת לחומרה, היא העובדה כי מדובר בנאשם אשר הינו אמן אומנויות לחימה (ג'ודו), בעל חגורה שחורה דאן 1, ומודע היטב לכוחו ויכולותיו ההרסניות כלפי האחר.

בע"פ 7616/07 **ולדימיר קים נ' מדינת ישראל** (2010), נדון נאשם אומן קארטה. בית המשפט העליון, התייחס לעובדה שמדובר באומן קארטה, ולכך שהפגיעות שפגע במנוחה, היו פגיעות **"קשות וחדות"**. הודגש כי הנאשם **"היה מודע היטב לכוחו וליכולתו להביא למותה, ולו על ידי מתן מכה אחת"**. כן נקבע כי היה מודע, **"לכוחו ההרסני"**. כמו כן, הדגיש בית המשפט העליון, כי הנאשם **"הוא אשר יצר את כללי האירוע מול יריב שכלל אינו יכול להתמודד מולו"** (שם, בפסקה 6 לפסק דינו של כב' השופט נ. הנדל).

בתפ"ח (מחוזי מרכז) 26501-10-11, **מדינת ישראל נ' סגודו פלורין לוי ורגס** (2012), נדון הנאשם אומן בתחום אומנויות הלחימה (ווינג' צ'ון) אשר היכה את המנוח מכות קטלניות. בית המשפט המחוזי, זקף לחומרה את עובדת היותו

של הנאשם אומן אומניות לחימה, אשר בשים לב לידיעותיו בתחום אומנות הלחימה בה שלט, היכה במנוח מכות קטלניות, והוסיף:

"העובדה שהנאשם עשה שימוש בידיו בלבד אינה יכולה להועיל לו שכן תקיפה כאמור על ידי מי שהוא מומחה לאומנות לחימה, כמוה כתקיפה באמצעות נשק קר, מאחר ומדובר בתוקף היודע להכות במקצועיות, לכוון ולפגוע במקומות קטלניים, כפי שעשה הנאשם וגרם לתוצאה הטרגית" (הדגשות שלי - ש.ב.; שם, בפסקה 11 לפסק הדין).

בנדוננו, תוצאות התקיפה הינן קלות באופן יחסי, ואינן משתוות עם תוצאות התקיפה הקטלניות של הנאשמים, אומני הלחימה, בפסקי הדין שהובאו, אך החשובה לענייננו, היא העובדה שבתי המשפט, זקפו, כנסיבה לחומרה, את העובדה שאומן אומניות לחימה, העושה שימוש בידע וביכולות שלו, שקול למי שמפעיל נשק קר.

יש כמובן להתייחס במידתיות ובפרופורציה הנדרשת, למקרה שבפנינו, אך לעמדתנו, יש לזקוף את אומנות לחימתו של הנאשם, כנסיבה לחומרה בקביעת המתחם, נוכח ניצול לרעה של כוחו ואומנותו של הנאשם, כלפי קורבנו (המתלונן), כפי שהדברים השתקפו בתקיפת המתלונן (בחור גדול מימדים), הפלתו על הכביש והכאתו, עד כדי כך שהמתלונן נאלץ לאחוז ברגליו של הנאשם, מחשש שיוסיף ויפגע בו (ראו הכרעת הדין).

מתחם העונש ההולם (סעיף 40ג (ב) לחוק העונשין):

אבהיר, תחילה, כי מצאתי לקבוע מתחם ענישה אחד לשתי העבירות בהן הורשע הנאשם, בשל הזיקה ההדוקה, בין העבירות, והיותן חוליה אחת באותו אירוע עברייני - שבירת מראת הצד, נעשתה במכת אגרופ, ומשם התפתח האירוע לעימות פיזי והכאת המתלונן, שוב באמצעות ידיו של הנאשם.

כאמור, בשים לב למכלול השיקולים לחומרה המפורטים לעיל, בהן התקיפה היזומה על נתיב תחבורה ראשי, חסימת המתלונן על ציר התנועה כדי לממש את התקיפה, אופי התקיפה, העובדה שהנאשם בעל ידע באומנות לחימה, והפעיל את הידע והיכולות שלו וכן את כוחן ההרסני, אני קובע מתחם עונש הנע בין 3 חודשי מאסר בפועל שיכול שירוצו בעבודות שירות ועד ל- 12 חודשי מאסר, לצד ענישה מרתיעה נלווית, פיצוי ופסילת רשיון נהיגה.

באשר לרכיב הפסילה, לאור העובדה שמדובר בהפגנת אלימות על הכביש, כשהרקע הוא שימוש בדרך, יש להוסיף רכיב פסילה לרכיבי הענישה, על אף שהמאשימה לא עמדה על כך. בהקשר זה יצוין, כי בית המשפט אינו מוגבל בענישה, אך ורק לעתירת המדינה, כשם שאינו חייב לקבל את עמדתה העונשית. רכיב פסילה בסוג זה של עבירות מתבקש, מתחייב, ועולה היטב מעיון בפסיקה. בשל העובדה בית המשפט מטיל אותו ביוזמתו, הוא יהיה על הצד הנמוך.

חריגה ממתחם העונש ההולם לקולה או לחומרה (סעיפים 40ד ו-40ה לחוק העונשין):

אין מקום בנסיבות העניין, ואף לא תשתית ראייתית, לחרוג ממתחם העונש לקולה, ואף אין מקום לחרוג מהמתחם לחומרה.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא לחוק העונשין):

עמוד 10

הנאשם יליד 1990, מתגורר עם בת זוגתו, ועובד למחיתו כמאמן ג'ודו.

יש לזקוף לקולא את העובדה שמדובר בנאשם נעדר עבר פלילי, בהקשר זה יצוין, כי אין משקל ראייתי לעונש, לתיק התלוי ועומד בביהמ"ש השלום בקריות, שעלה בטיעונים לעונש, מקום בו לא הורשע הנאשם.

הנאשם הוא ספורטאי מצטיין בענף הג'ודו, ותורם רבות לקהילה. שני עדי האופי הנכבדים, עובדים בכירים בעיריית חיפה, שיבחו את פעילותו הספורטיבית בענף הג'ודו, ואת פעילותו הקהילתית, והרעיפו עליו שבחים. פועלו בתחום הקהילתי-ציבורי ראוי שיילקח בחשבון לקולא. להטלת עונש מאסר על הנאשם ישנן, ללא ספק, השלכות על הנאשם, על עיסוקו ועל תרומתו המבורכת לקהילה.

לצד דברים אלה, יש להתחשב בנסיבות לחומרה, ואת העובדה שהנאשם לא נטל אחריות על מעשיו, ואף תופס עצמו כקורבן, טען שנפגע ע"י המתלונן - טענות שלא נמצא להן אחיזה ראייתית ממשית. ודוק, גם אם הייתה מוכחת חבלה כזו או אחרת על הנאשם, אין בכך, בנסיבות הקונקרטיות, כדי לפעול לזכותו של הנאשם, אשר כאמור בהכרעת הדין, יזם את התקיפה האלימה על המתלונן, והכה אותו מכות נמרצות על ציר תנועה ראשי, רק משום שלא שבע נחת מנהיגותו.

העונש המתאים (סעיף 40(2) לחוק העונשין):

נוכח הערכים החברתיים המוגנים, מידת הפגיעה בהם, דרגת האשם שהפגין הנאשם באירוע, מכלול הנסיבות לחומרה, ומדיניות הענישה בדבר הצורך לבער את נגע האלימות בכלל והאלימות בכבישים בפרט, ובהינתן מכלול נסיבותיו של הנאשם, בהן הנסיבות לקולא, תוך מתן דגש של ממש, להעדר עבר פלילי ולתרומתו לקהילה, נמצא להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל.

עם זאת, בהינתן העדר עבר פלילי והיות מאסר זה, מאסרו הראשון של הנאשם, המאסר ירוצה בעבודות שירות. בפני בית המשפט חוו"ד הממונה על עבודות השירות, אשר מצא את הנאשם מתאים לריצוי עבודות שירות.

כמו כן, יש להטיל על הנאשם מאסר מותנה מרתיע, ועונש פסילת רישיון בשל ההתנהגות הפסולה כנהג על הכביש הנוטל חירות לעצמו לנקוט באלימות כלפי נהג אחר.

אשר לטענת הסניגור, כי העונש הראוי הוא מאסר מותנה, כשהוא מבקש לגזור גזירה שווה ממקרה אחר שנדון בפני מותב זה (ת"פ 15827-01-18 **מדינת ישראל נ' קורנט**). באותו עניין נדון נאשם, אשר כעס על נהג אחר שהחנה בחנייתו. הוא דחף אותו, והאחרון נחבל בגבו ובידו כתוצאה מהנפילה על מעצור היד ומההגה. בית משפט זה הטיל עליו 3 חודשי מאסר על תנאי ל-3 שנים, קנס, ופיצוי כספי למתלונן. ערעור על העונש נדחה בבית המשפט המחוזי. באותן נסיבות, נמצא לקבוע מתחם שונה מתון יותר.

המקרה דנן, שונה עובדתית לחומרה מהטעמים שפורטו בפרק הדין בנסיבות הקשורות לביצוע העבירות. יפים לכאן דברים שנקבעו בע"פ 4456/14 **קלנר נ' מדינת ישראל** (2015):

"אין המדובר בטווחי ענישה הנקבעים ביחס לעבירה פלונית; המתחמים משתנים ממעשה עבירה אחד לשני, בהתאם לחומרתו, ומנאשם אחד לשני, בהתאם לאשמו".

אשר על כן, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. 6 חודשי מאסר בעבודות שירות שירוצו במרכז הטניס לישראל ברחוב צביה ויצחק 2, חיפה.
2. הנאשם יתייצב לתחילת ריצוי עבודות השירות ביום 7/9/20 בשעה 08:00 בפני הממונה על עבודות השירות בתחנת משטרת טבריה.
3. מובהר לנאשם כי מדובר בתנאי העסקה קפדניים וכל חריגה מכללים אלו ו/או אי הישמעות להוראות הממונה על עבודות השירות, עלולה להוות עילה להפסקה מנהלית של עבודות השירות ולריצוי עונש המאסר בכליאה ממשית.
4. 3 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור בתוך 3 שנים מהיום עבירה מהעבירות בהן הורשע בתיק זה ו/או כל עבירת אלימות מסוג פשע לרבות איומים ו/או נהיגה בפסילה.
5. 3,000 ₪ פיצוי למתלונן עד תביעה מס' 1.
6. 3 חודשי פסילה בפועל מלהחזיק או מלקבל רשיון נהיגה. הפסילה תקפה מיום מתן גזר דין זה ומובהר כי נאסר בזאת על הנאשם להחזיק ברשיון נהיגה ולנהוג בכל כלי רכב מנועי לפרק הזמן האמור.
7. על הנאשם להפקיד רשיון נהיגה תקף בתיק בית המשפט בתוך 7 ימים. מובהר לו כי הפסילה תקפה מהיום, אך היא תימנה רק מיום הפקדת הרישיון בתיק בית המשפט.

זכות ערעור תוך 45 יום לבית המשפט המחוזי.

המזכירות תעדכן את משרד הרישוי בצו הפסילה.

ניתן היום, ח' אב תש"פ, 29 יולי 2020, במעמד הצדדים.